

[Svend Aage Jensby]

dengang skete. For det andet har jeg udtrykkeligt tilkendegivet, at jeg i hvert fald er sikker på, at jeg stemmer imod forslaget.

Der er såmænd ikke noget usædvanligt i, at vi kan have forskellig opfattelse i Venstre. Det er også kommet til udtryk f.eks. under tamilsags- og rigsretsagsdebatten, og det er kommet til udtryk i andre sammenhænge. Sådan er mit standpunkt altså.

Arne Melchior (CD):

Jeg har jo allerede i en kort bemærkning tidligere i debatten stort set gjort rede for CD's holdning. Jeg skal minde om min henvisning til grundlovens § 77, hvor der altså står, at man har retten til at gøre enhver af sine tanker offentlige, dog under ansvar over for domstolene. Derfor betegner jeg det som totalt urigtigt – det er heller ikke forsøgt dokumenteret i øvrigt – at der ved § 266 b skulle være tale om nogen som helst begrænsning i enhver persons ret til at sige hvad som helst, dog under ansvar over for domstolene og altså inden for lovgivningen.

Jeg vil gerne takke ministeren for hans tale, og jeg vil takke en række af ordførerne. Jeg synes, det var strålende, at hr. Ole Espersen på et tidligt tidspunkt netop spurgte, hvad Fremskridtspartiet kan have imod, at man har restriktioner med hensyn til at true, forhåne og nedværdige en række grupper. Det synes jeg var fremragende.

Jeg kan også helt tilslutte mig hr. Fischers og ikke mindst fru Ebba Stranges ord, som jeg gør til mine, og jeg havde som eneste stikord – altså i stedet for et manuskript – noteret mig ordet tidspunktet. Selvfølgelig kan fru Pia Kjærsgaard og hvem som helst – det står i grundloven – fremsætte et hvilket som helst forslag til hver en tid; det har ethvert folketingsmedlem ret til, så det har fru Ebba Strange overhovedet ikke sat spørgsmålstegn ved. Men på et tidspunkt, hvor der over Europa både i Øst og Vest går racistiske strømninger, skulle så nyheden fra Danmark – fru Ebba Strange kaldte det signalet – være den, at her i landet ophæver vi enhver restriktion med hensyn til det? Det ville være tåbeligt, det ville være landsskadeligt, hvis det skulle være det image, som skulle klisvises på Danmark; og det var jo det, der ville være nyheden.

Derimod var jeg meget bestyrtet over fru Birthe Rønn Hornbechs ordførertale, og jeg forstår, at hun sluttede med at sige, at hun ikke ønskede at diskutere afstemningen om dette forslag nu. Jeg vil da gerne fritte fru Birthe Rønn Hornbech med hensyn til, hvad hun ville stemme, hvis lovforslaget fremmes til afstemning. Det kan jo tænkes – enten nu eller senere i kalenderåret. Så vil jeg sandelig håbe, at fru Birthe Rønn Hornbech enten vil stille med en bedre formulering eller stemme imod afskaffelsen af denne paragraf. For hvad galt skulle der være i, at man ikke må forhåne og true de persongrupper, der her er tale om?

Med sædvanlig smagløshed skriver Fremskridtspartiet i sit forslag, at så skulle man også have andre grupper med, og man nævner udtrykkeligt handicappede og rødhårede. Nu har jeg været så heldig ikke at blive handicappet, men jeg så da gerne, at de handicappede var omfattet af det. Men rødhåret har jeg i hvert fald været, selv om det måske ikke kan ses mere i dag, og jeg er da blevet forhånet i betydningen drillet i den anledning, men jeg er i hvert fald aldrig blevet truet eller nedværdiget. Selvfølgelig skal vi have lov til at drille hinanden, men under ansvar over for domstolene i henhold til de love, Folketinget har vedtaget. Derfor synes jeg, at Fremskridtspartiet atter en gang har held til at trække et alvorligt emne ned på pjat- og banalplanet, som gør, at afsmagen er yderligere stærk.

Jeg gentager min bemærkning fra tidligere i debatten: Hvornår ser vi fra Fremskridtspartiet et forslag til afskaffelse af injurieparagraffen, som jo i givet fald vil være lige så indskrænkende for den frie meningsudveksling her i landet, hvad den altså ikke er? Dér gør Fremskridtspartiet sig ikke umage, men hvis det er folk af andre etniske grupper, andre racer og andre overbevisninger, er der ingen grænser for opfindsomheden og ihærdigheden hos Fremskridtspartiet med hensyn til at vise, at det er kun dem, altså Fremskridtspartiet, der går ind for ytringsfriheden, mens alle vi andre har censurønsker.

Det er for resten en sjov sætning i grundlovens § 77, hvor der står, at censur ingensinde kan indføres på ny. Det er sjældent, tror jeg nok, måske einmalig, at en lov siger, at den aldrig kan ændres i den eller den retning. Det er vel altid lovgiverne eller folkeafstemningen, der bestemmer det, når det kommer til stykket.